C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Locika.pdb

PDB Name: Locika
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2002
Modification Date: 29.9.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Locika

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Byli jednou muž a žena a ti si přáli již dlouho marně dítě, konečně přišla žena do naděje, že milostivý Bůh jejich přání vyplní. Ti lidé měli u domu přístavek a v něm malé okénko a tím okýnkem bylo vidět na líbeznou zahradu, kde krásné květiny a byliny rostly, ale ta zahrada byla obehnána vysokou zdí a nikdo nemohl dovnitř vejíti, neboť patřila jedné čarodějce, která velkou mocí vládla, a té se celý svět bál.

Jednoho dne stála žena u okénka a dívala se do zahrady. Uviděla záhon, na kterém rostla krásná locika, vypadala tak svěže a lákavě, že na ni dostala velkou chuť A ta chuť den ode dne rostla, že žena na nic jiného nemyslela, viditelně hubla a chřadla. A muž se ji zeptal, co ji je a ona mu řekla o té velké chuti na locikový salát, která ji stravuje.

Muž viděl, že jeho žena umře, když ji lociku neobstará, tak pod rouškou tmy přelezl zahradní zeď a v rychlosti utrhl hrst lociky a přinesl ji své ženě. Ona si z ní udělala ihned salát a s velkou radosti ho snědla a hned se jí ulevilo. Ale protože jí ta locika tak chutnala, dalšího dne ještě trojnásobně větší chuť dostala a pokoje muži nedala, dokud po setmění k zakázanému místu nevyrazil.

Ale sotva byl do zahrady vskočil, velmi se polekal, neboť tam stála čarodějka s pohledem zuřivým mu do zlodějů slípat začala. On se bránil, že jen kvůli své ženě to činil, tak ona mu pravila, že jemu milost dá, ale že to dítě, co se narodí, jí náležet bude,že ona se jako jeho matka o něj postará. Co mohl ubohý činit, než souhlasit. A opravdu, když na ženu přišla těžká hodinka, ihned se objevila čarodějka a dítě, které Locikou pojmenovala, odnesla pryč.

Locika byla to nejkrásnější dítě pod sluncem. Když ji bylo dvanáct let, zavřela ji čarodějka do vysoké věže, která stála v hlubokém lese a žádné schody ani žádné dveře neměla, jen nahoře okénko. Když chtěla čarodějka za Locikou do věže, zavolala na ní a dívka si své copy odvázala, za okenní skobu upevnila a pak krásné zlaté vlasy dvacet loktů zdéli tím okýnkem prostrčila a dolů pustila, aby čarodějka po nich vyšplhala.

Za pár let se událo, že královský syn, který jel tím lesem, až k věži zabloudil. Tu uslyšel krásný zpěv až srdce usedalo. To Locika si zpěvem dlouhý čas samoty krátila a její sladký hlásek se nesl z věže dolů. Princ chtěl na věž vystoupat, ale žádné dveře nenašel. Tak odjel domů. Ale ten zpěv mu srdce očaroval tak mocně, že každý den k věži přijížděl a poslouchal.

Jednou, když za stromem stál skryt, uviděl, jak čarodějka přijela a slyšel její zavolání, na jež se snesl dolů z okna věže cop zlatých vlasů a princ pochopil, že to je onen žebřík, po kterém se lze nahoru dostat. A následujícího dne, když se stmívat začalo, přijel k věži a na dívku zavolal a brzy i jemu zlatý cop přiletěl v ústrety. .

Zpočátku se Locika velmi poděsila, když se nahoře objevil muž, neboť ještě žádného nebyla viděla. Ale princ k ní tak mile promlouval a vyprávěl jí o jejím zpěvu, kterým si jeho srdce získala, že klid žádný od té doby nemá a že jí vidět musel. Tu Locika svůj strach ztratila a když se jí vroucně ptal, zda se chce jeho ženou státi, a ona viděla, že je mladý a krásný , tu si byla pomyslila, že on ji možná více než čarodějka miluje a svou ruku do jeho vložila a jeho ženou se stala. A pak mu pravila, že s ním rada odejde, že však neví, jak odtud by se oba dostali, že má každý večer kus hedvábného provazu přinésti a ona z něj žebřík splete a ten ji k cestě ven pomůže. A tak se byli domluvili, že každý večer za ní princ jezdit bude, neboť ve dne ji čarodějka navštěvuje.A tak se stalo.

Čarodějka nic netušila a bylo by to tak dále bylo, kdyby jednou Locika nebyla si posteskla, že podivné je, že když ji nahoru vytahuje, velmi těžká sejí zdá, kdežto princ je lehký jako pírko a nahoře je za okamžik.Tu se čarodějka velmi rozhněvala, když vše pochopila, neboť Lociku před celým světem uchránit chtěla a ona ji tak obelhala.

Ve velikém vzteku popadla Lociku za vlasy, zle s ni několikrát zatřásla, pak si její copy kolem ruky omotala a nůžkami je ustřihla. A nebohou Lociku do pouště přenesla a tam ji nemilosrdně v bídě a nářku zanechala.

Ten samý den, kdy byla Locika ztracena, pověsila čarodějka ustřižené vlasy za okenní skobu a dolu spustila, když byl princ jako každý večer přijel a zavolal. Princ vystoupal nahoru, ale neviděl tam svou milovanou Lociku ale rozlícenou čarodějku, jak se mu potměšile směje, že ptáček v hnízdě není, neboť ho kočka rozškubala a teď i jemu stejná kočka oči vyškrábe, že pro něj je Locika navždy ztracená, že už ji nikdy nespatří.

Princ se pln bolesti a zoufalství vrhl z věže dolů, ale nezabil se, jen trnité křoví mu oči rozbodalo a on slepý bloudil po světě. Živil se lesními plody a kořínky, putoval divočinou a plakal nad ztrátou své milované ženy. Konečně se po roce putování dostal na poušť, kde zatím Locika s dvojčaty, která se jí byla mezitím narodila, bídně žila. Uslyšel její hlas a ten mu povědomý připadnul. Až přišel k Locice a ona ho poznala a vrhla se mu kolem krku a plakala. Ty slzy smočily jeho bolavé oči a on najednou opět uviděl jako dřív. Pak princ zavedl Lociku a své děti do království, kde byli radostně vítáni; a žili společně šťastně a spokojeně až do smrti.